

B

1671, 5^h
24

A. J.
Schediasma Physicum
de

INFANTIBUS SUPPOSITIIS,

VILGO

Wechselbälgen.

quod

Amplifs. Facult. Philos. Consentiente,
sub Præsidio

M. IOHANN. VAL. MERBITZII
Dresdensis,

ad disputandum publicè proponer

IOHANNES GOTHOFREDVS JAHN,
Messenf. Mistr. Philos. Baccal. & S. S. Theol. St.

A. & R.

Die XXIII. Aug. MDCLXXI.

H. L. Q. C.

LIPSIÆ,

Typis ANDREÆ RICHTERL.]

24

B. C. D.

A Nequam ad thema propositum progressum facimus, breviter insinuaré libet, quâ methodo progressuri simus. Nemirum in-
nititur decisio questionis hujus duabus aliis tanquam hypo-
thesibus, quarum utraq; tamen tam perplexa est, ac ipse versipellis,
qui eas sua astutia & calliditate movet Diabolus. Aditum igitur
per hos anfractus tortuosos ad ipsa penetralia quærentes, ne dedi-
geris sequi L.B. Duceamus eâ qua fieri poteris brevitate, atq; tribus
tantum Thesisibus, velut periodis, omnem cursum absolvemus, nihil,
missis etiam verborum ambagibus, dissimulantes. Tu verò optime
JESU, qui opera Diaboli dudum destruxisti, assiste nobis tui Spi-
ritus gratia, ut ea meditemur, quæ faciunt ad Tui Nominis gloriam
& nostrorum studiorum incrementum!

Thef. I.

Sunt nonnunquam Dæmones Incubi & Succubi.

§. I.

Incubulum Incubi, quod ab incubando cum *Augustino*
Libr. 15. de Civit. Dei cap. 23. deducimus, in duplici præ-
cipuè significatu legitur.

§. 2. Medicis est quidam morbus ventriculi & Di-
αλητη, qui ex obstructione & cerebri humore viscido oriri credi-
tur, quum nempe quædam externa vis quiescentes invadere vide-
tur & pondere suo pressos aggravare. Dicitur etiam iste mor-
bus πικυελιω vel πικυαων quod vertunt phantasmatis genus,
Quia qui eo corripuntur inani phantasiâ ducti, credunt se oppri-
mi ab homine prægrandi, qui os manibus vehementer ipsis com-
primat, ne exclamare queant. Persuasum imò sibi habent, illum
A 2 à quo

à quo opprimuntur, paulatim & quasi ex iri fidiis per lectum ascendere, mox etiam descendere. Videntur sibi eum etiam audire.
Vid. Paul. Aginet. libr. 3. cap. 16.

§. 3. Apud Physicos autem & præcipue hoc in loco notat eum, qui sub specie virili superveniens incubat femine. Schottus *Phys. Curios. libr. 1. cap. 21. p. 83.* & Græcis πει Romanis Faunus; Horat. *libr. 3. Cræm. Od. 181 Inuus* à verbo ineundi, *Delrius disq. Magic. libr. 2. qu. 27. sec. 11. p. 188.* Gallis *Dufim*, vel ut vult *Bodians libr. 2. Dem. cap. 7. Drusus* dicitur.

§. 4. Idem sensus fit de vocabulo *Succubi*, quod nempe fit, qui sub muliebri figura succubans viro, muliebris patitur. *Schott. d. l.* Et vocatur alias *Lamia*, quo de vocabulo *Becman. in origin. p. m. 382. ita scribit: Lamie spectra & phantasmata erant formosarum mulierum specie cum insigni splendore apparentia, quæ sese amore juvenum captas mentiebantur & cum ipsis conversabantur, dum eos perderent atq; devorarent.*

§. 5. His intellectis facile patet de quo fit quæstio: An scilicet diabolus cum foeminis ac viris possit commisceri & actum venereum exercere?

§. 6. Invenies hic pro utraq; militantes probata: eruditionis viros; ut omnino, si non rationibus magis quam autoritatibus pugnandum esset, res omnis in dubio relinqueretur, & ad hoc sub iudice lis sit.

§. 7. Negant, quos *Delrius Libr. 2. disq. Magic. quæst. 15.* adducit; *Johannes Wierus, Petrus Martyr, Chytraus, Lerchem, Bierman, Godelman, Philippus, Broideus, Joh. Baptista Porta* & quem *Toreblanca libr. 2. cap. 30.* addit *Eugubinus libr. 8. de Perenni Philosoph. cap. 26. aliiq;*

§. 8. Pro affirmativa pugnant *Thomas in 2. sentent. dist. 8. Toletus in Summa libr. 4. cap. 15.* *Alphonfus à Castro de jure hæretic. punit. Libr. 1. cap. 16.* *Sprengerus in Malleo Malefic. passim, Schottus & alij multi quos apud eum d. l. videas.*

§. 9. Hanc communem sententiam Patrum, Theologorum, Philosophorum doctiorum & omnium ferè seculorum atq; nationum experientia comprobata dicit *Delrius disq. Magic. libr. II. quæst. 15.* ut adeo eam negare imprudentia sit, ut *Thomas loquitur apud Sprengerum Mallei part. 1. qu. 3. p. m. 45.*

§. 10. N

§. 10. Ne tamen ipsi autoritate pugnare videamur, paucis, quomodo suaderi possit & probari, videamus.

§. 11. Tribuit autem hæc sententia dæmonibus certa corpora, non quidem propria, ac si dæmones tanquam spiritus etiam corpora haberent, quod de Angelis Patres nonnulli tam ex Græciis quam Latinis persuasum habuerunt. Vide *Kromayer. in Theol. pos. pol. Artic. 17. thes. 14. p. m. 291. sed ascitria vel assumtiva.*

§. 12. Si quæras, unde sint illa corpora? Respondeo assumisse vel cadavera mortuorum reproborum; quod tamen ratio admodum fieri putaverim: vel ex aëre, quæ est communis philosophantium sententia; aut alijs elementis, vaporibus, exhalationibus mixtis facile solubilibus, sibi corpora formasse. *Manl. Libr. I. Schott. Phys. Curios. libr. II. cap. 32. §. 2. p. 319. Delrius disq. Mag. libr. 2. quæst. 28. sect. 1. p. 300. Quam è vaporibus commixtionem Maro quoq; non ignoravit cum libr. X. Æneid. ita cecinit,*

*Tum Dea nube cava tenuem sine viribus umbram
In faciem Æneæ, visum mirabile monstrum,
Dardanijis ornat talis clypeumq; iubaq;
Divini assimilat capitis: dat inania verba &c.*

§. 13. Probat id magistra rerum experientia. Nec verò putandum est semper ejusmodi *Quædam inania & vana*, quæ ex metu spectantium corpus aut imaginem acceperint, oculorum aciem fefelisse. Multo minus ob Purgatorij commentum & aniles Papicolarum fabulas (qui ex animabus defunctorum lucrum venantur, ut habet *Lavaterus in Epist. Tract. de Spectris premissis*) animabus separatis apparitiones istæ adscribendæ erunt; quasi operam à viventibus peterent ut è cruciatu maximorum dolorum purgatorij liberentur. Nam & Scriptura & vetusti Patres docent animas eorum qui in Domino moriuntur *ἀπασι* beatas esse *Apoc. 14.* impiorum autem cum divite heluone cruciari: Neutiquam verò vel commentitium istud & pecuniosum receptaculum vel hunc orbem pererrare. Vide eleganter hac de re differrentem *Lavaterum de Spectris part. 2. cap. 4. seqq.* qui anteced. simul fucum adversariorum detegit, & commodum quod ex ista vesana doctrina captant luculenter ostendit: *Pencerum de divinor. p. 14. 2. b.*

§. 14. Nota autem quando dæmones aërea corpora assumere dicimus, talia intelligimus cum Sprengeto, quæ aliquomodo sunt terrestria; quia aër non potest figurari nisi aliquid aliud ter-

restre sibi adjungatur, ideo oportet quod aer ille sit aliquo modo
infiltratus & ad proprietatem terræ accedens, servata tamen æ-
ris veritate; & hanc condensationem facere possunt dæmones
Mallei part. 2. quest. 4. p. m. 245. Cum præcipua eorum poten-
tia sit in aère notante ex D. Paulo & historia Iobi *Peucero de divin.*
gen. p. m. 31. a.

§. 15. Ita assumptis corporib9 diabolos viris specie fœmi-
næ, fœminis specie virorum abuti & has subicere, illis se subster-
nere posse, facile crediderim. Non quidem delectationis causâ
(nisi qua gaudent homines deceptos esse) quæ in spiritus carnem
& ossa non habentes cadere non potest: sed ut opus generationis
polluant & descendent, quod ad propagationem generis humani
constitutum vident, per luxuriæ vitium utriusq; hominis naturam
lædant ut loquitur *Sprenger d. l. p. 45.* à recto tramite illos sedu-
cant, ad omnia vitia promiores reddant, & tandem secum in æter-
nam damnationem coniciant. *Delrium. disp. Magic. libr. II. qu. 27.*
sect. 2. p. 188. *Peucerus de divin. p. 11. b.*

§. 16. Constat namq; quantum peccatum sit fornicatio,
præcipuè iste nefandus concubitus. Notum etiam est odium gra-
vissimum & horribile leonis rugientis adversus genus humanum,
quod ex rejectione ej9 & ad supplicia æterna condemnatione natum,
magis magisq; incenditur receptione gratiæ & restitutione generis
humani, quam declaravit voce & confecit supplicii deprecatione ro-
tiusq; obedientis, quam Deo debebat genus humanum, executione,
ipse Filius Dei. *Peuc. de divin. p. 3. b.*

§. 17. Aliqui, ut hanc thesim probent, ipsa verba Mosis ex
S. Codice qui omni exceptione major est, huc pertrahere conan-
tur. Ubi Gen. VI. 2. בני אלהים non aliter explicant,
quam de hujusmodi incubis: ut Cyprianus, Iustinus Martyr, Cle-
mens Alexandr. Tertullianus & alii apud *Delrium libr. II. disp. Mag.*
qu. 51. *Sprengerus Mallei part. 1. qu. 3.* qui & Augustinû huic senten-
tiæ subscripsisse asserere videtur. Ipse verò non tantum locum
Gen. VI. sed etiam alia ut Es. XIII. v. 21. & XXXIV. 14. 1. Cor. XLV.
10. de incubis explicat, & per pilosos cû Glossâ, Gregorio & Isidoro
incubos intelligit.

§. 18. Nos istam controversiam nostram jam non facimus,
sed aliis, præcipuè Theologis quid per בני אלהים
intelligi

intelligi debeat, discutiendum relinquimus. Putamus tamen re & omnino Delirium illam expositionem d. l. tanquam ineptā rejicere.

§ 19. Potissimum argumentum ab exemplis & sagarum confessionibus desumitur. E multis unum, quod Schottus *Phys. Curios. Libr. I. Mirabil. cap. 21.* ex Cardano refert, adjiciam. In *Mare* regione, uti ex his, qui rem hanc conspexerunt accepimus, nuper puella nobilis formosaq; aversa conjugium inventa est pregnans. Parentes cum supratorem quærerent, facta est puella nocte dieq; secum foetissimum cubare adolescentem, quem unde veniret non sciret. Illi tamen si parum fidei responso adhiberent, tertio die indice ancilla cognoscentes illum adesse, cum radis ac facibus subito ingrediuntur reseratis foribus, horrendumq; monstrum & supra humanam fidem terribile, in complexibus filie conspicantur. Occurrunt oculis vicini ad sedum spectaculum, atq; inter illos Sacerdos probate vite nec sacre pagine ignarus. Evangelium Johannis cum recitasset eaq; pervenisset: Verbum caro factum est, demon asportans cubiculi lectum, incensa suppellectile, fridore emisso horribili abiit. Femina post iridium peperit monstrum undequaq; aspectu sedum quale unquam in Scotia visum non est; quod obstetrices ne in dedecus familie servatum esset, exstructâ pyrâ exusserunt.

§ 20. Plura exempla vide de demone & incubo & succubo apud eundem præter d. l. *libr. II. Mirabil. c. 28. Thyraum de locis infestis parte 1. cap. 19. num. 18.*

§ 21. Possit hic aliquis excipere, diabolum tantum ita sensibus & internis & externis illudere, quale quid de sagis dormientibus compertum est, quæ eo ipso tempore putabant se ad sua conventicula delatas fuisse, ut de multis testatur Olaus Magnus, Tostatus, Grillandus, *Molitor de Python. Mulier. cap. 9.* & alii qui corporalem sagarum translationem negant.

§ 22. Ita aliquando diabolus delusit militem, teste *Gvilelmo Parisensi in Summa de Universo*, qui cum putaret se ulnis suis formosissimam virginem amplecti, invenit se postero die in complexu cadaveris asinini, tabe soluti, foetidissimè jacentem.

§ 23. Resp. ipsi hæc concedimus, neq; ferit argumentum hoc thesin nostram particularem & restrictam. Non enim dicimus semper verè hæc ita contingere, sed nonnunquam sunt demones *incubi & succubi*. Uti quoq; saga aliquando interrogata; an verè & corporaliter transferantur; an verò solum imaginariè & p han-

phantasticè sic incederent per dæmōnes illuzæ: Respondit, quod utroq; modo. *Vid. Spenger, Mallei parte 2. qu. 1. cap. 2. p. m. 223.*
§. 24. Ne tamen diutius, quam par est, in limine moreremur progredimur; ut accessus ad thema nostrum pateat ad
Thef. II.

Ex tali dæmonis concubitu non potest nasci proles, bene tamen corpus quoddam exanime.

§. 1. Poterat juvenilis verecundia ab inquisitione hujus quæstionis facillè nos detertere: quia tamen nisi hac cognita & prospecta probè pedem ad *Chirua* nostrum proferre; non possumus facilem nobis à B. L. veniam pollicemur. Cum etiam non tam tractatio, quæ de vitiiis instituitur, quam ipsa vitia & facinorosa mala sint & turpia.

§. 2. Qui vel limis saltem aspicit, quæ de formatione foet9 tradunt curiosiores physici: vel perfunctoriè tantum perpendit, quam singulari benedictione Dei necesse habeat procreatio sobolis, omninò impossibile arbitratur ex tali detestabili cõgressu prolem generari.

§. 3. Non autem loquimur hic de quacunq; prole, uti hoc vocabulum generale est; teste *Becman. Origin. p. m. 733.* sed præcisè de prole sive sobole humana. Aliàs constat ex antea adducto exemplo & aliorum scriptis prociù, non rarò vermes & monstra ex isto concubitu prodire. Quod ipsæ sagæ tormentis veritatem loqui coactæ, nonnunquam fassæ sunt.

§. 4. Nihilominus tamen etiam multi magnæ autoritatis viri pro prole humana pugnant, dicentes, quod omninò fieri possit & etiam non semel contigerit ex hoc dæmonum congressu suscipi verum hominem. Quemadmodum autem ignis quo modocunq; etiam occultes, vel cineribus obruas, tamen adhuc quamdiu vivit, calorem suum diffundit; ita quoq; veritatis scintillulas apud illos ipsos Autores promicantes invenias: quæ verborum oscultis æquæ ut calor cinere obrui se passæ non fuerunt. Inde circa materiam ex qua offendes sententiarum diyortia, quod infra patebit.
§. 12. 13. Videbis quasi mero somnoq; graves titubantes, & argumentorum levitatem passim prodere. Uno verbo, ridebis eos jam affirmare, quod antea negarunt; & jam negare, quod antea affirmarunt. *Vid. Schottum Phys. Curios. cap. 22. p. 86. & 87. & infra Thef. III. §. 16. 19.*

74 B
§. 5. Ut autem ordinem, quem ipsa res præscribit, asserve-
my. & *incubum* & *succubum* velut in scenam producamus cum ipsis li-
beris, quos ex ista spurcicie natos esse credulis conatur persuadere.

§. 6. Quando igitur *succubus* cum viro rem habet, omnem
sanè fidè excedit eum in assumpto corpore ea omnia præstare pos-
se, quæ ad efformationem fœtus requiruntur; Nempe tractus tem-
poris, ut semen in corpus organicum mutetur, item continua vege-
tatis animæ operatio in fœtu alédo; & alia innumera quæ ex aliis hic
recensere omnia nimis longū foret, neq; instituti ratio permitteret.

§. 7. Et hoc nec Aegyptij, concesserunt, ut laudat. *Delvius d. l.*
quibus tamen nulla gens amentior & solidior nulla in Deum con-
tumeliosior, tetricioris idolotriæ superstitioe fuit, & quæ magis
diaboli imposturis caperetur. teste *Peucer. de divin. p. m. 120. b.*

§. 8. Posset hic aliquis excipere; Ipsam experientiam no-
stro asserto reluctari, & contrarium ostendere; cum varia exempla
historicorum prodant etiam ex dæmone succubo liberos susceptos
esse. Talia legimus de Melusina in Francorum Historijs; Stemmate
Andegavenis familiæ apud *Polyd. Virg. lib. XIII. hist. Angl.* & quotam
nobili Bavaro apud *Delvium* cujus uxor defuncta cum mortem e-
jus impatientius ferret non tantum redijt, se resuscitatam dicens,
sed marito etiam convixit & liberos peperit. Quæ tamen post-
modum cum convitiis, & blasphemijs, ut primò promiserat, non
abstineret, veste muliebri super arcam è qua quidpiam depromere
volebat, derelictâ, iterum evanuit. Similes historias invenies apud
Ulricum Molitorum Dialog. de Lamijs & Pythonic. c. 6.

§. 9. Verum enim verò utcunq; etiam historijs fidem habe-
amus, tamen nihil illa contra nos obtinet. Denuò namq; adve rsario
probandū erit; liberos istos verè, ut creditū fuit, matre *succubo* na-
tos esse, & non alterius sceminæ partus hic supposititios, quâ frau-
de ut plurimum diabolus uti solet, ut videbimus infra th. III. §. II.

§. 10. Et in hoc quidem etiam isti qui questionem affirmât
nobiscum consentiunt. Absunt autem quod alterum membrum.

§. II. Aliter dicunt se res habet cum *incubis*; quos generare
posse cum tot exempla proberent, nullatenus dubitandū est. Objecti-
onibus etiâ occurrunt; distinguentes statim in frontispicio thesæos
inter semen propriū & alienum: Non generare potest, inquit, dia-
bolus vi suâ aut ex propria substantia, nam nullâ habent inter se vel
individui vel speciei multiplicatione, neq; corpus, & consequenter
nullum

nūllum semen quantumvis tenue, nodum prolificum, uti supra au-
divimus. §. 11. & 12. *Thef.* 1.

§. 12. Si quæras igitur unde habeat spiritus ille nequam se-
men quod alienum dicitur? Respondent; non ex assumto corpore,
quippe de quo qualecunq; etiam sit, verum semen decidere non po-
test; cum illud sit *alimenti optimè concocti residuum beneficio anima
vegetantis juxta Conimbr. lib. 1. de gener. c. 4. Schott. l. i. c. 22. qv. 15.*
Sed à viro cum quo antea sub specie mulieris rem habuit. Et facile
potest eâ qua est agilitate istud alio deferre & mulieri infundere
Cum etiam sit spiritus naturæ peritissimus, non dubitandum, quin
calorem prolificum cum semine quantumvis ille subtilis & aëreus
sit, ac facile dissipabilis, conservare possit. *Schottus d. l. Spreng. Mall.
part. 1. qv. 3. p. m. 51. Delrius c. l. qv. 15.*

§. 13. Et quod plus mireris B. L. dicit *Delrius* cum quo &
Schottus facit, illo quoq; quod, in eâ quæ somnianti viro contigit il-
lusionè dæmon accepit, semine abuti posse. Quod tamen *Sprengerus*
quantumvis idem quoad cætera cum ipsis cornu inflat, rectè negat
cujus verba, (ne piæ aures offendantur) aliqua tantum hic adjiciam.
*Tantummodo, inquit, ex superfluo humore & non cum tantâ vi genera-
tivâ discinditur. Vid. ipsum part. 2. Mallei qv. 1. c. 4. p. m. 253. & 254.*

§. 14. Tandem etiam ad confessiones sagarum confugiunt,
quæ factæ sunt se ex tali compressu aliquando fuisse prægnantes. *Del-
rius* addit, dæmonem non nunquam sub alicujus viri specie deludere
mulierculas, & quam aptissime imitari quacunq; in veri viri & mu-
lieris copulâ requiruntur: Quare necessario tunc curat, ut, siquidem
vult generationem sequi, adhibeat necessaria ad generationem: quæ
& prolificum semen quarit, & inventum conservat, & tantâ celeritate
profert, ut quando eo quale oportet infundat.

§. 15. B. *Sperlingius* medium hic tenens nec negat nihil na-
sci ex illo incestu, nec humanam prolem gigni posse affirmat; Sed
dicit: *Facile est Diabolo sagarum uterum inflare ex semine ac sangui-
ne materno corpus quoddam elaborare, istud movere, ex eo loqui & mu-
bera fugere. Inffit. phys. libr. 2. qv. 12.*

§. 16. Hæc, uti ex thesi patet, sententia nobis quoq; aridet,
tutissima patiter ac munitissima. Quotquot enim historiæ occurrunt
eam probant, ut ad eâ negare sit nodum in scripto quaerere. Quod
ulterius ex responsionibus nostris ad adversariorum argumenta elucet-
cet

et Vid. Voet. disp. select. part. 1. de natura & operat. damo p. 336. 37.

§. 17. Omnis autem structura illi hypothese ininitur, quæ in §. 12. adducta est, quam velut assumptum ne quidem probant, sed solum demonis calliditatem & potentiam prætendunt. Concedimus nos magnam esse malorum spirituum astutiam, mille modos & artes nocendi investigare, uti ipsæ Silieræ sufficienter docent; & Schoett. in phys. cariof. lib. 1. c. 19. seqq. cum Delr. lib. 2. disq. Mag. q. 29. sect. 2. prolixè explicat: Sed hoc tamen asserere non possumus, eos naturæ cursu invertere aut mutare posse. *Scire, inquit, Delr. quod Dæmon insundit sage fatentur esse frigidum.* Quæro igitur, ubi jam erit calor prolificus quem necessarium ad generationem paulò antè dixit? *Schoettus* concedit corpora in quibus diaboli apparent esse ærea sive ex aere desumpta. Jam verò communis & recepta sententia est, si inter vasa ista generationi destinata, ventus vel aër intervernerit ineptum reddi semen atq; in utile ad generandū, eò quod spiritus facile dissipabiles, uti ipsi loquūtur, amitteret, liquesceret & aquesceret.

§. 18. Hæc prævidens, *Delr. inquit* prorumpit tandè in hæc suspecta verba; *Queritur autè non tam quid fieri soleat, quam quid fieri possit.* Item aliquando demones generatione intendere, sed rarissimè. Tantum abest ut unius hominis vitam intendat hostis infensissimus, ut potius omnes vires, si ita loqui licet, absumat in toto genere humano destruendo, cui nihil nisi infidias struit, & perniciem molitur.

§. 19. Ad illud autem quod §. 14. dicitur, respondemus tripliciter. Ad (1) quidem cum *Sprengero Mallei Part. 2. c. 1. qu. 2. p. 379.* Nonnunquam etiam impregnatus sibi videntur mulieres ab incubis & intumescunt vehementer ventres earum & cum partu tempore advenit sola emissione multæ ventositatis detumescunt. Nam de ovis formicarum in potu sumptis incredibilem ventositatem & tumultum in ventre generant hominis, similiter de granis carapucie &c. Jam dico: amon in tali casu accedente tempore partus, diabolus pro sua qua est agilitate & calliditate, infantem aliunde suffurari & huic falso partu laboranti supponere possit, vel etiam seipsum sub specie infantis suscipiendum exhibere?

§. 20. Deinde multi sentiunt diabolum magos ad sagas per aëra ducere, tanta cum animi obscuratione, ut neuter aliter sentiat, quam se domi suæ esse & cum dæmone incubo & succubo rem habere. Atq; ex hoc deinceps liberi suscepti malè diaboli esse putantur

qui hominibus à naturâ instituto ordine pronati sunt.

§. 21. Ad alterum autem membrum theſeos 14. dicim⁹ ſ; Delirium non probare id, quod probare debet. Saltem id concludit: E. *Dæmones aliquando deludunt mulieres ſub ſpecie conjugii vel mariti.* Quod denuò adhuc probandum eſſet? Eſto tamen; poſito hæc ita evenire, uti aliquo modo probari poſſet ex *Toyro de locis infeſtis part. 1. cap. 19. num. 18. Sprengero Mallei part. 2. qv. 2. cap. 1.* oſtendimus eſſe fallaciam à non cauſa ut cauſa. Quis enim tam protervæ frontis erit, ut audeat affirmare uxorem illam non eſſe marito ſed ex fraude diaboli imprægnatam eſſe?

§. 22. His ex, qua fieri potuit, brevitate præmiſſis ad thema noſtrum in offenſo pede progredimur.

Theſ. III.

Infantes ſuppoſititij non ſunt homines, ſed ipſe diabolus, qui vel corpus ex ſemine & ſanguine materno formatum movet, vel etiam aliunde ex ſublunariis affumſit.

§. 1. Nolumus prolixè diſputare an dentur ſuppoſititij. Placeant enim verba *Sperlingij*, quæ habet in *Inſtit. Phyſ. Libr. II. qv. 12.* *Infantes ſuppoſititij non ſuere rari ſeculis præteritis, conjugium enim eſt λόγος καὶ ἔργον multifariam erat deformatū: Hodie ob ſplendiſſimâ Evangelij ſaculam fermè ceſſarunt.* Inde ſtatim, ſi non licet quæſerere quid hic ſit; juvat tamen noſſe quid ille fuerit, ad probandam theſin nos accingimus.

§. 2. Erudita autem eſt inſcitia quædam ignorare, inquit *Sperlingius* cum *Scaligero*, *Exercit. 307. ſect. 29.* Tamen quid veriſſimilius ſit investigare eſt animus.

§. 3. Ut autem clariora ſint verba theſis noſtræ præmittendum nobis erit, quid per infantes ſuppoſititios intelligi hoc in loco debeat.

§. 4. Latiùs namq; patet verbum *ſuppoſititij* & æquè illum infantem notat, qui parentibus tanquam proprius & verus parvus auferitur, quàm eum, qui in hujus locum aſſertur. De poſteriori præcipuè nobis ſermo eſt.

§. 5. Tales infantes apud Autores dicantur *Cambiones*, *Væſiones*, à continuo vagitu, *Campſores*; Germanis *Rühlfropffe* / *Weyſſelſinder*

seffinter/Wechfelbdige: quæ germanica vocabula concinne indi-
cand suppositivos esse & nihil habere quod hominem asimilet præ-
ter pellem. Vide Delirium c. l. qv. 17. Sprengerum Mallei part. 2. qv. 2.
c. 8. p. 426.

§. 6. Sed *ὄσα ἐγγύω ἐγγύω* nobis agendum erit, atq; inqui-
tendum prius, num infantes diabolus suuoretur, in quorum lo-
cum foetus suos supponat; quem in finem; & quid tandem istis fiat.

§. 7. *Sperling. Just. phys. l. 2. qu. 12.* dicit nonnunquam dæ-
monem matribus infantes suffurati, sed raro tamen hodie ob splen-
didissimam Evangelij faculam id contingere.

§. 8. Delirius, qui cum hoc consentit, certum genus dæmo-
num ex relatione Judæorum constituit, quod infantulis nondum
baptizatis insidiari dicit. *Hoc genus, inquit, Hebræis & veteribus
Latinis, illis sub nomine Lilitib, his sub nomine Lamie quoq; non igno-
rum. Libr. 3. part. 1. qv. 1.*

§. 9. Addit etiam finem cur diaboli auferant partu-
tibus infantes. Nempe ut ad magos ipsis in usum unguento-
rum aut gratissimum cibum deferant. In hujus rei fidem pro-
dubit verba sequentia ex *Miderio Formicarij Libr. 5.* quæ hic quoq;
adjicere placuit. *Infantibus nondum baptizatis insidiamur &c.
Clam furto recipimus, in caldario decoquimus quousq; evulsis ossibus
tota ferè caro efficiatur, sorbilis & potabilis. De solidiore hujus ma-
teria unguentum facimus nostris voluntatibus & artibus ac transmu-
tationibus accomodatum: De liquidiori verò humore fiascum aut
utrem replem9, de quo is qui potatus fuerit additis paucis ceremonijs,
statim conscius efficitur & magister nostræ sectæ. Disq. Mag. Lib. 2.
qv. 24. Spreng. Mallei part. 2. qv. 1. c. 2. p. 220. & 224.*

§. 10. Simile quid habet *Libr. III. part. 1. qv. 3. p. 365.*
Ut plurimum utuntur hodie in amatoria defixione pergamena vir-
ginea: quam consciunt ex cute pueri recens nati & ante baptismum
mortui vel abortivi, inscripta characteribus & verbis magicis. Cujus
miram potentiam atq; efficientiam nugantur magi recentiores. *Pi-
catrix, Abonus & Agrippa. Exemplum suggerit Leloyber Lib. I. de
Spretrris c. 5.*

§. 11. Sed utut vera sint quæ habet Delirius, nos tamen pu-
tamus sapius infantes à dæmone ideo abreptos fuisse, ut alijs
persuadeat eos ex se succubo natos esse: Atq; in tantum atrocita-
tem

em nefandi sceleris elevet, quantum omnes naturæ & rationis instinctus ac moderamina negligit.

§. 12. Consentientē habemus *Molitorem* qui rogatus ut de *Merlino* Anglo, (quem ex incubo natum dicunt anno 440. sententiam dicat, *Arbitror*, inquit, *quia* forte mater *Merlini* se diabolo, pro dolor, dedicavit. Unde diabolus imaginationem ejus seducens sensus, ejusdem perstringens, quasi eidem commiseretur: cuius etiam corpus forte per prestigium tumidum fecit, quasi fœtis gravida incederet, ac adveniende tempore ficti partus flatum divina permissione propter ejusdem mulieris incredulitatem in corpore ejusdem moveri: unde ipsa existimans se gravatam & secundam ac prolem parere debere. Itaq; ipse diabolus divinā permissione ob incredulitatem mulieris in ventre ejusdem dolorem immiserit & hujusmodi flatum extinguendo, & alium puerum hominis alicubi furatum supponendo apparentiam fecit occulto suo prestigio, quasi talis puer detali mulieri natus fuisset, quem ex post mater suscipiens, credens de corpore suo exisse, enutrivit, cum tamen talis puer ab alijs hominibus prognatus fuerit & per diabolum subreptus. *Vid. Dial. de Pythone. c. X.*

§. 13. Neq; tamen à recto tramite aberrabit qui dicat diabolum has insidias intrare, ut conjugium quasi deformet, parentes excruciet, & ad insaniam aut desperationem adigat. Præcipuè si sint ex numero eorum de quibus Sprengerus loquitur permittit Deus propter peccata parentum cum interdum viri imprægnatis uxoribus male dicunt. *Vellem*, inquit, *ut Diabolum* portares, *vel similia, ut habe Mallei part. 2. qu. 1. cap. 3. p. 235.*

§. 14. Ita ex odio horribili erga Deum & hominem fatanas fremit, nihilq; in gentis humanæ perniciem quod cedere queat non tentat. Unde etiam non contentus abstulisse se clam à conspectu parentum desideratissima pignora; se ipsum supponit acerbissimo spectaculo miserum ejulantis matris pectus dilaceraturus.

§. 15. En tibi tantis ambagibus quæsitum, sub tot sententiarum divortio latentem, jam protractum supposititium. Cujus superest, ut indagata origine indolè consideremus, & signa indicemus quæ spiritum illum nequam in assumulato corpore hominibus illudentem prodant.

§. 16. Hic nos commorari progressuros jubet distinctio Sprengers quæ Campsores sive supposititios dicit esse in triplici differentiâ. *Aliqui*, inquit, *sunt semper macilentis, ejulantes, cum ta-*

men

mer quatuor mulieres nulla ubertate lactis unum lactare sufficerent
Alii, qui verò sunt incuborum demonum opere producti, quorum tamen
filii non sunt, sed propriè illius hominis & viri, cuius semen receperunt
ut succubi, vel in somnis viros polluentes, hos enim interdum pueros di-
vina permissione supponunt, subtrahitis propriis filiis. Est & tertium-
genus ubi interdum demones in specie parvulorum apparentes nutri-
tibus se conjungunt. Vid. Mall. part. 2. qu. 2. c. 8. p. 436.

§. 17. Nobis hic non placent, nec fundamento ullo innitun-
tur; igitur ad singula respondemus.

§. 18. Ad (1) quidem; negando maciem, vagitum continuum
atq; edacitatè, singulare genus constituere, sed dicimus hæc esse qua-
si proprietates quæ omnibus communes sunt, ut videbimus §. seqq.

§. 19. Quod verò secundum genus concernit, patet jam ex su-
pra dictis falsissimum esse præsuppositum, nempe diabolum incubum
posse generare & verum hominem producere. Et quid diabolus ta-
li infantulorum permutatione luctaretur si in veri hominis locum
verum rursus hominè supponeret. Parentes ne quidem perfererent
fraudem, sed tanquam ex se natum, vultus elegantia & membrorum
proceritate à Deo dotatum exoscularentur. Imò pueri isti non
tantum progressu temporis in justam & sibi convenientam staturam
excrescerent, sed etiam animi dotes in operationibus suis ut alii pro-
derent, quæ omnia experientiæ & exemplis adversantur. Miror au-
tem cur tam subito sententiam suam Sprengerus immutavit. Suprà
lib. II. §. 13. negat virile nocturnæ illusionis effusum cum vi generati-
va discendi, ut habent, verba formalia; hic contrarium asserit. Vides
igitur quam vera sint quæ diximus eadem thesi §. 4.

§. 20. Prioribus duobus generibus expunctis, tertium re-
manet quod agnoscimus, & hujus dicimus esse proprietates istas,
quæ pro singulari genere constituendo à Sprengero adducuntur.
Nempe continuus vagitus, voracitas, adeò enim dicuntur esse lacte
insaturabiles vagiones, ut etiam quatuor nutricum rumis exhaustis
macilentis sint, & quinque, sæpè pro uno tali infante mulierum ubera vix
sufficiant. Fæditas, Ponderositas; nam hæc maximè macilentis sine
tamen sunt ponderosissimi. Dicuntur etiam parvuli manere, nec in-
justam staturam crescere; semper res adversas ridentes, secundas ve-
rò dolentes, quas maximo ejulatu atq; fletu, omnium qui audiunt
singulari consternatione, prosequuntur. Tandem annum decimum
nonnumquam attingere sed infra hoc tempus vel mori vel eva-
nescere

nescere putantur *Delv. Disq. Magic. libr. II. qv. 15. Spreng. Mallei part. 2. qv. 2. cap. 8. p. 436.*

§. 21. Præscribunt quidam certa remedia ad dæmones fugandos; ut *Plin. N. H. Libr. XXVIII. c. 8.* dicit hyænam piscem magorum & dæmonum artes impedire. Item fel canis nigri masculi amuletum esse totius domus sufficit eo purificatæ & contra omnia maleficia *Lib. XXX. c. 10. Libr. XXXVI. cap. 19.* Eandem vim tribuit amianto lapidi. Hic inquit, veneficijs resistit omnibus privatum magorum. Ita Pontificij sua gloriantur remedia. Reliquias sanctorum, aquam benedictam, alias res benedictas ut candelas, sal, invocationem Mariæ & quæ sunt reliqua deliramenta quæ vim & fraudes diaboli prosternere perhibent.

§. 22. Potius, ne hæc contingant, parentes recens natos Deo custodi Israelis vigilantissimo pijs Precibus commendent, sub cuius alis gratiæ solum contra omnes diaboli injurias protegentur.

§. 23. Fabulæ autem sunt, ab aniculis colos exonerantes primum invulgas datæ, quando dicunt: diabolum veros partus reportare, si statim parentes fraudem persentiscant, & supposititium virgis probe cædant.

§. 24. Nos si hæc ita contingant, ut permissione & justissimo Dei judicio diabolus vim suam & inimicitias in aliquos exercent, optime agere statuimus eos qui *Sprengerum* hac in parte sequuntur. Sic autem ille: *Mulieribus tamen (dico parentibus) propter nimium terrorem quem concipere possent, nec affirmanda sunt, nec neganda instruenda sunt, ut licitorum judicia querant. Mallei part. 2. qv. 1. cap. 3. p. 235.*

§. 25. Ex his cuius facile patet respõsio ad omnes quæstiones, quæ hio moveri possunt, quas cum historicâ illustratione ob temporis penuriam consulto omittimus. Sed cautè tamen monemus procedendum esse in exemplis judicandis. Omnia optime observanda sunt, ne verus partus pro supposititio habeatur, aut supposititium pro filio parentes exosculentur.

§. 26. DEO verò T. O. M. gratiæ agendæ sunt, quod hodie quidem illud malum ferme ignoremus. Cui etiam, pro concessâ nobis gratiâ & prækito auxilio,
fit

LAUS, HONORET GLORIA.

X 2615905

lcm

B.I.G.

Farbkarte #13

1671, 5^h
24

A. J.
 chediasma Physicum
 de
 NTIBUS SUPPOSI-
 TITIS,
 VALGO
 Wechselbälgen.
 quod
 Facult. Philos. Consentiente,
 sub Præsidio
 HANN. VAL. MERBITZII
 Dresdensis,
 disputandum publicè proponet
 NES GOTHOFREDVS JAHN,
 Mistr. Philos. Baccal. & S. S. Theol. St.
 A. & R.
 die XXIII. Aug. MDCLXXI.
 H. L. Q. C.
 LIPSIÆ,
 s. ANDRÆE RICHTERI.

